

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: PWRGASS s.r.o., IČO 28816196**, se sídlem Strítěžská 399, Polička, Dolní Předměstí, PSČ 572 01, **zast. Ing. Jaroslavem Hanyášem, daňovým poradcem**, se sídlem Elišky Krásnohorské 10, 618 00 Brno, **proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.7.2015, č.j. 22842/15/5100-41458-710158,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 116 odst. 1 písm. c/ zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“) ve spojení s ust. § 167 a § 103 téhož zákona zamítnuto odvolání žalobce (dříve ZEROGAS Plus s.r.o.) a bylo potvrzeno celkem šest zajišťovacích příkazů Finančního úřadu pro Pardubický kraj, Územní

pracoviště ve Svitavách (dále „správce daně“) - č.j. 993733/15/2808-00540-603967, č.j. 993739/15/2808-00540-603967, č.j. 993743/15/2808-00540-603967, č.j. 993746/15/2808-00540-603967, č.j. 993751/15/2808-00540-603967, č.j. 993753/15/2808-00540-603967, všechny ze dne 25.5.2015. Těmito zajišťovacími příkazy bylo žalobci uloženo zajistit úhradu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), která mu nebyla dosud stanovena, za zdaňovací období od července do prosince roku 2012 složením jistoty v celkové výši 6.905.190 Kč na depozitní účet příslušného správce daně. Své rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že důvody uvedené v rozhodnutích správce daně jsou dostačující pro prokázání ohrožení vybrání daně, tedy naplňují stav důvodné obavy dle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, přičemž byly řádně doloženy a zdůvodněny i skutečnosti dokládající stanovenou výši zajišťovaných částek (zjištěna podle pomůcek). Žalovaný tak považuje vydání daných rozhodnutí za adekvátní, když v době vydání zajišťovacích příkazů nemusí být prokázáno, že daň skutečně vyměřena bude. Žalobce jako distributor pohonných hmot totiž pořizoval za úplaty zboží z jiných členských států EU, avšak uplatňoval při nákupu pohonných hmot nárok na odpočet DPH od tuzemského dodavatele podle §72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále „zákon o dani z přidané hodnoty“), čímž došlo k neoprávněnému snížení jeho daňové povinnosti. Na základě tohoto zjištění pak správce daně správně předpokládal, že pravděpodobně dojde k vyměření DPH a vydal předmětné zajišťovací příkazy, pro jejichž vydání byl rozhodný zjištěný stav tzv. majetkové dostatečnosti (proč správce daně pokládá vybrání daně daně za ohrožené), přičemž byla tato jeho úvaha v rozhodnutí řádně odůvodněna. Správce daně shledal tuto obavu ve skutečnosti, že žalobce převedl svou ekonomickou činnost na jiný daňový subjekt, a to na ZEROGAS LITAVA s.r.o., čímž došlo k odlivu jeho majetku a k útlumu jeho podnikatelské činnosti. Rovněž i své peněžní prostředky ve výši 32,5 mil. Kč dosažené z podnikatelské činnosti poté převedl na jiný subjekt, nemovitý majetek nevlastní, není vlastníkem ani žádného motorového vozidla, vlastní pouze hmotný majetek minimální hodnoty. Žalobce disponuje pouze finančními prostředky na bankovních účtech, které jsou však jako majetková hodnota velmi rizikové. Dále žalovaný odmítl i námitku žalobce týkající se existence spotřební daně na předmětných pohonných hmotách, jelikož je pro uplatnění DPH nutné vycházet ze zákona o dani z přidané hodnoty, který se nikterak neváže na ustanovení zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních.

Dle názoru žalovaného jsou proto vydaná rozhodnutí zcela v souladu se zákonem, a to včetně čl. 11 Listiny základních práv a svobod, když správce daně své obavy dostatečně zdůvodnil a rozsah provedeného dokazování odpovídá charakteru zajišťovacích příkazů (včetně vyjádření řidičů, která nejsou důkazy, ale jsou indiciemi zakládajícími daně pochybnosti o úhradě daně).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě dle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s.ř.s.“), žalobu ke zdejšímu krajskému soudu, již se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobní body:

Žalobce předně namítal, že nebyly naplněny podmínky ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, jelikož správce daně v době vydání předmětných zajišťovacích příkazů nedisponoval žádnými důkazy, které by svědčily o nutnosti doměřit daň. K tomu odkázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 7.1.2016, č.j. 4 Afs 22/2015-104. Faktury na dopravu, které má žalobce ve svém účetnictví, samy o sobě důkazem pro daný závěr nejsou, když prokazují pouze tu skutečnost, že žalobce nesl náklady na dopravu a přenesl je do pořizovacích cen pohonných hmot. Jednatelé žalobce přitom při ústním jednání uvedli, že se předmětné pohonné hmoty dostaly do jejich sféry působnosti až tím, že byly přečerpány do nádrží na čerpacích stanicích žalobce, čímž se žalobce stal jejich vlastníkem. Žalobce navíc nikdy nevlastnil dopravní prostředky pro dopravu pohonných hmot, ani nezaměstnával žádné řidiče. Správce daně však vycházel z výpovědí řidičů, kteří uvedli, že dostávali pokyny mimo jiné od p. T., jednatele žalobce, tito však nebyli jako svědci vyslechnuti ani poučeni a k jejich výpovědi navíc nebyl žalobce ani přizván. Správce daně se pak nezabýval ani rozporem mezi jejich výpověďmi a výpověďmi jednatele žalobce a nezdůvodnil, proč jejich výpovědím přiznal větší váhu. Žalobce také kromě příslušné evidence vedl i zvláštní záznamy, jejichž součástí je i údaj o tom, zda jednotková cena za litr daného výrobku obsahuje spotřební daň. Cena daného zboží přitom spotřební daň obsahovala, takže ta musela být součástí základu DPH v jiném členském státě. Existence spotřební daně v cenách je tak důkazem proti závěrům správce daně ohledně toho, kdo přemístil pohonné hmoty do tuzemska. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 25.3.2015, č.j. 45 Af 13/ 2013-152. Dle jeho názoru proto samotné kritérium přepravy nepostačuje k přijetí závěru, zda žalobce pořizoval zboží z jiného členského státu EU, či nikoli. Správce daně tak založil na fakturách a výpovědích řidičů toliko své podezření, ale nemá žádné důkazy, které by podpořily jeho tvrzení, že žalobce skutečně přemístil zboží z jiného členského státu do tuzemska. Žalovaný tak ve věci neprovedl žádné průkazné dokazování, neposoudil existující důkazy, ani žalobce k dokazování nevyzval.

Dále žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož se řádně nevypořádal s námitkou žalobce, že uvedeným postupem došlo k zásahu do jeho základního práva vlastnit majetek garantovaného ust. čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Konečně žalobce namítal, že po celou dobu daňového řízení nadprůměrně dobře spolupracoval se správcem daně a plnil své daňové povinnosti řádně a včas. Správce daně na druhou stranu nečiní dostatečné kroky k tomu, aby postavil najisto, zda má žalobce vůbec nějakou daň doplácat, z jeho strany se tak jedná o šikanózní projev jeho libovůle.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém právním názoru prezentovaném v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Předně poukázal na skutečnost, že se jedná o zajišťovací příkazy, tedy o rozhodnutí, jež mají charakter předstižních rozhodnutí, kterými se základ daně ani její výše nestanoví.

K první námitce žalovaný uvedl, že daňové orgány plně dostály své povinnosti, když v době vydání daných rozhodnutí disponovaly takovými zjištěními, která svědčila o nutnosti daň doměřit, přičemž nemusí prokazovat, že k její výměře následně fakticky dojde. Při svém rozhodování žalovaný vycházel ze skutečností a zjištění, která měl v daný moment k dispozici, a na jejich základě dospěl k závěru, že bude žalobci daň pravděpodobně doměřena. K otázce spotřební daně žalovaný opětovně uvedl, že DPH je nezávislá na spotřební dani, přičemž bude věcí dalšího dokazování zjistit, zda vše probíhalo tak, jak

žalobce tvrdí, resp. jak je uvedeno v jeho záznamech. Rovněž námitku týkající se porušení ust. čl. 11 Listiny základních práv a svobod, považuje žalovaný za nedůvodnou, jelikož daňové orgány postupovaly plně v souladu s ust. čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Dále žalovaný popřel nečinnost v daňovém řízení, když odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2015, kterým zamítl podnět žalobce na ochranu před nečinností.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud po zjištění, že žaloba byla proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s.ř.s.) a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí přitom krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu krajský soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

V období od 12.5.2011 do 4.11.2013 byl žalobce registrován jako distributor pohonných hmot podle zák. č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých zákonů. Dne 7.5.2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za zdaňovací období červenec až prosinec roku 2012.

Správce daně dosud nestanovenou DPH za daná zdaňovací období zajišťoval vydanými zajišťovacími příkazy ze dne 25.5.2015. Podle dosavadních zjištění správce daně zejména dle předložených faktur, nákladních listů a vyjádření řidičů společnosti TOHOZ s.r.o., převážel žalobce předmětné zboží z členských zemí EU do ČR, avšak uplatnil nikoli daň dle ust. § 25 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, ale daň dle ust. § 72 odst. 1 téhož zákona, tedy nárok na odpočet od tuzemského dodavatele.

Dle výpisu z katastru nemovitostí není žalobce vlastníkem žádné zde evidované nemovitosti, přičemž podle výpisu z centrální evidence motorových vozidel není ani vlastníkem žádného evidovaného vozidla. Z účetních výkazů přitom vyplývá, že žalobce disponuje hmotným majetkem v minimální výši, kdy vykazuje pohledávky i závazky staršího data. Je rovněž majitelem dvou bankovních účtů. **Z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že dne 25.4.2015 převedl žalobce svou ekonomickou činnost na spol. ZEROGAS LITAVA s.r.o., přičemž z výpisů z bankovních účtů žalobce plyne, že na společnost ZEROGAS s.r.o. v období od 23.4.2015 do 28.4.2015 převedl žalobce peněžní prostředky dosažené podnikatelskou činností (celkem cca 32,5 mil. Kč).** Dále bylo ze spisového materiálu zjištěno, že jednatele žalobce jsou personálně spjati s dalšími pěti společnostmi, včetně spol. ZEROGAS LITAVA s.r.o. a ZEROGAS s.r.o. (zjištěno z výpisů z obchodního rejstříku).

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí i s právním názorem vysloveným v rozhodnutích správce daně. Smyslem soudního přezkumu přitom není podrobně opakovat

již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

První námitka žalobce směřuje do nesplnění podmínek pro vydání předmětných zajišťovacích příkazů. Ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, stanoví, že je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz. Je přitom nutné uvést, splnění předpokladu pravděpodobnosti o stanovení DPH včetně její výše je v dané věci řádně odůvodněno podklady, které jsou shrnuty v jednotlivých zajišťovacích příkazech včetně uvedení způsobu stanovení výše nutného zajištění ohrožené daně (podle pomůcek na základě předložených faktur od údajného tuzemského dodavatele), přičemž míra spolupráce žalobce se správcem daně není pro posouzení otázky, zda jsou splněny předpoklady pro vydání zajišťovacího příkazu, rozhodná. Obdobně viz rozsudek NSS ze dne 28.11.2013, č.j. 7 Afs 101/2013-26: *„Jde-li o výši zajištěné daně, tak tato byla stanovena správcem daně prozatímně podle vlastních pomůcek, majících původ v provedené kontrole a nikoliv na základě svévole správce daně, jak mylně dovozuje stěžovatelka. Že pak výše zajištěné daně na dosud nestanovenou ohroženou daň byla stanovena v odpovídající výši a dostatečně přesně a spolehlivě svědčí zpráva o kontrole. Na uvedeném ničeho nemění ani stěžovatelkou zdůrazňovaný charakter zajišťovacího příkazu jako nejzazšího prostředku při správě daní a poplatků a okolnost, že nebyla ani nekontaktní a dosud řádně spolupracovala se správcem daně. Tyto skutečnosti však jsou, jak správně uvedl již krajský soud, irrelevantní při posuzování zákonnosti zajišťovacího příkazu, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu. Zajišťovací příkaz je skutečně nejzazším a operativním prostředkem při správě daní a poplatků. Je však také současně jediným efektivním prostředkem, který je sto zabránit budoucí nedobytnosti daňových pohledávek (přirozeně jen za splnění zákonných podmínek daných ustanovením § 71 zákona o správě daní a poplatků, které však byly naplněny)“.*

Účel a charakter zajišťovacího příkazu jako předstižného a dočasného prostředku zajištění dobytosti pravděpodobné daně je jednoznačně popsán rovněž v odborné literatuře, viz např. Baxa, J. et al. Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 1018: *„Zajišťovací příkaz je tak svou povahou tzv. předstižným rozhodnutím založeným na úvaze často hypotetické („co by bylo, kdyby“). Zároveň však jde o závažný zásah do majetkové sféry daňového subjektu v době, kdy jemu stanovená daň ještě není splatná, nebo mu dokonce daň nebyla ani stanovena. V souladu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti (srov. § 5 odst. 3 daňového řádu) je proto nutné užít při vyžadování plnění daňových povinností jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Součástí odůvodnění zajišťovacího příkazu proto musí být zcela konkrétní identifikace důvodů, pro které je zajišťovací příkaz vydán. Nepostačí, bude-li obsahem odůvodnění pouze obecné konstatování obavy, ale musí obsahovat důvody, pro něž správce daně považuje budoucí úhradu daně za nedobytnou, případně správce daně musí uvést, z čeho vyplývá předpoklad značných obtíží při budoucím výběru daně. Výběr daně může být jistě spojen s obtížemi, avšak teprve jejich vyšší míra dává správci daně oprávnění k*

vydání zajišťovacího příkazu. Vyšší míra obtíží znamená, že vybrání daně by běžnými prostředky, které má správce daně jinak k dispozici, nemuselo být dostatečně účinné, případně by mohlo dojít k úplnému zmaření výběru daně. Jde zejména o to, že při obvyklém běhu řízení, zejména v tradičních časových intervalech, by mohl daňový subjekt činit kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně.“

V rozsudku NSS ze dne 7. 1. 2016, č.j. 4 Afs 22/2015-104 byla vyložena charakteristika předpokladů pro vydání zajišťovacího příkazu: „*Předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu, je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.).“* NSS dále v rozsudku ze dne 16. 4. 2014, č.j. 1 As 27/2014-31, uvedl, že: „*Naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaheny k výši dosud nesplacené nebo nestanovené daně. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity (než je např. hrozba insolvence či účelový odprodej majetku daňovým subjektem) svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplacené či nestanovené daně vyvolá odůvodněnou obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit.“* Aby tedy mohl být zajišťovací příkaz v dané věci vydán, je nutné, aby správce daně prokázal důvodné obavy o tom, že úhrada pravděpodobné a dosud nestanovené daně nebude zcela, resp. zčásti dobytá, nebo že bude její výběr spojen s obtížemi, přičemž tyto obavy mají pramenit primárně z ekonomických poměrů a fungování žalobce. Je tudíž nezbytné, aby byly tyto obavy založeny na konkrétních poměrech žalobce vzhledem k dosud nesplacené či nestanovené výši daně. Je tedy možné zajišťovací příkaz vydat i za situace, kdy ucelený a logický okruh indicií jednoho předpokladu (vyměření daně) je doplněn silnější obavou druhého předpokladu (nedobytnost případně stanovené daně) či v opačném poměru. Podmínkou vydání tohoto mimořádného operativního prostředku tedy rozhodně není prokázání toho, tedy postavení najisto, že daň bude stanovena, jak se patrně domnívá žalobce.

Dle názoru krajského soudu je u žalobce dán předpoklad stanovení daně a současně je dána důvodná obava z nedobytnosti potenciálně stanovené daně, která plyne ze současné ekonomické situace žalobce. Z dosavadního provedeného šetření správce daně totiž vyplynulo, že žalobce provedl několik obchodů (specifikovány v zajišťovacích příkazech), kdy dovezl předmětné zboží ze zemí EU, jednalo se o přepravu z rafinérie v jiném členském státě přímo na čerpací stanice žalobce, kde bylo zboží (motorová nafta) stočeno do nádrží. Žalobce na něj však uplatnil ve vztahu k místu plnění neodpovídající odpočet DPH (jako pro zboží při nákupu z tuzemska), když uplatnil faktury od údajného „tuzemského“ dodavatele (ZEROGAS Fuel s.r.o.), ačkoliv pohonné hmoty byly na náklad žalobce a dopravcem odlišným od dodavatele přepravovány přímo z rafinérií nacházejících se na území jiného členského státu EU (Slovensko, Rakousko, Slovinsko, Německo) na příslušné čerpací stanice

na území České republiky, které provozoval žalobce. Tato zjištění jsou podložena jednak fakturami na jednotlivé zboží, nákladními listy, ale i tvrzeními řidičů společnosti TOHOZ s.r.o., kteří převoz daného zboží provedli a kteří při ústním jednání dne 4.10., 7.10. a 8.10.2013 zejména uvedli, že pokyny k místu nakládky dostávali od dispečera přepravní firmy nebo od pana T. (jednatel žalobce) a že kód potřebný k nakládce na rafinérii v jiném členském státě znali od pana T.. Tvrzení řidičů tvoří indicie k uvedenému závěru, nejedná se o důkazy, tedy o svědecké výpovědi, což žalovaný ani netvrdil. Nebylo tedy namístě jejich poučení v procesní pozici svědka ani nebyla dána nutnost učinění jejich samotné výpovědi za přítomnosti žalobce. Dle názoru krajského soudu uvedené indicie tvoří ucelený rámec a odůvodňují závěr daňových orgánů, že pravděpodobně dojde k doměření příslušné daně. Ve vztahu k právnímu názoru, že plně postačují důvodné indicie pro vydání zajišťovacího příkazu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 11.6.2015, č.j. 10 Afs 18/2015-48: „*Právě s ohledem na povahu řízení o vydání zajišťovacího příkazu, ve kterém se zásadně dokazování neprovádí, vychází správce daně ze skutečností zatímně v daňovém řízení zjištěných, či jinak správci daně známých. Proto je namístě souhlasit se závěrem krajského soudu, podle něhož se v případě vydávání zajišťovacího příkazu „nejedná o prokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicí, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtíží při vybírání daně.“* K obdobnému závěru přitom dospěl NSS i v rozhodnutí ze dne 25.8.2015, č.j. 6 Afs 108/2015-35. Správce daně pak podle pomůcek stanovil výši zajištění ohrožené daně, přičemž postup je uveden v jednotlivých zajišťovacích příkazech. Jako pomůcky byly vzaty právě žalobcem předložené doklady za nákup zboží (pohonných hmot).

Tedy, krajský soud opakuje a shrnuje, že v dané věci byla v době rozhodování žalovaného jednak dána pravděpodobnost stanovení DPH s ohledem na zjištění správce daně ohledně místa plnění při pořízení zboží z jiného členského státu EU a jednak s ohledem na významný útlum ekonomické činnosti žalobce (převod samotné ekonomické činnosti a dále převod nashromážděných finančních prostředků na další subjekty, jak uvedeno shora), byla dána důvodná obava o dobytost daně, která bude pravděpodobně stanovena. Způsob stanovení výše zajištění byl řádně odůvodněn v zajišťovacích příkazech, když se opíral o pomůcky spočívající v žalobcem předložených dokladech o dodání předmětného zboží od údajného tuzemského dodavatele. Krajský soud je za popsání skutkového stavu věci toho názoru, že daňové orgány postupovaly plně v souladu se zákonem, kdy ve svých rozhodnutích řádně a zcela dostatečně odůvodnily splnění podmínky pravděpodobnosti doměření příslušné daně a dále, že se nejedná o šikanózní projev jejich libovůle, jak se žalobce nedůvodně domnívá.

Je také nutné opětovně zdůraznit, že se jedná o předběžný prostředek ochrany, přičemž daňové orgány mohou po provedení nalézacího řízení a zejména po doplnění dokazování dospět k závěru, že odpadl důvod zajištění. Zajišťovací příkaz tedy představuje toliko prostředek zajištění, jehož znakem je právě dočasnost a „nejistota“ ohledně konečného zúčtování daně. Napadené rozhodnutí je přitom z pohledu splnění předpokladů pro vydání zajišťovacího příkazu dle § 167 daňového řádu a dle shora uvedené judikatury NSS přesvědčivé a dostatečné, když z odůvodnění vyplývá, že vzhledem k výše uvedenému bylo v době vydání zajišťovacích příkazů pravděpodobné, že dojde k vyměření daně, přičemž, a to je pro posouzení dobytosti případně vyměřené daně podstatné, žalobce převedl svou podnikatelskou činnost (včetně finančních prostředků) na jiné subjekty, jak uvedeno shora, jeho ekonomická situace tudíž není zárukou případné úhrady DPH, když nevlastní ani žádný

hodnotnější majetek, resp. má evidovány pouze dva bankovní účty, ovšem v tomto případě se jedná o majetek, s nímž lze ve velmi krátké době nakládat (ostatně s ním již žalobce takto nakládal – převedl peněžní prostředky, jak právě uvedeno shora). Je tak na místě důvodná obava o schopnosti žalobce daň v době její vymahatelnosti uhradit. Nadto je nutné zdůraznit, že i kdyby snad mělo být v dané věci splnění první podmínky týkající se pravděpodobnosti vyměření daně hodnoceno jako slabší, je v tomto případě rozhodující právě ta skutečnost, že žalobce převedl svou podnikatelskou činnost a finanční prostředky na jiné subjekty, navíc za situace, kdy jsou jeho jednatelé personálně spjati i s těmito společnostmi. Dle názoru krajského soudu jsou tak v dané věci splněny i předpoklady uvedené v rozhodnutí NSS ze dne 7.1.2016, č.j. 4 Afs 22/2015-104, jak uvedeno shora.

K námitce týkající se spotřební daně zdejší soud plně odkazuje na závěry uvedené výše týkající se pravděpodobnosti vyměření daně, když k úplnému prokázání a posouzení této otázky, tedy zda fakticky došlo k dovozu zboží z jiného členského státu EU, dojde až v samotném nalézacím řízení. Nadto krajský soud ohledně samostatného režimu DPH a spotřební daně odkazuje na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci *British American Tobacco Interbational Ltd a další*, C-435/03, který uvedl následující: „*Žádné ustanovení směrnice totiž neváže vznik daňové povinnosti k DPH na spotřební daně. Uskutečněním zdanitelného plnění pro účely DPH, jímž jsou splněny nezbytné právní podmínky pro vznik daňové povinnosti, je dodání nebo dovoz zboží, nikoli vyměření spotřebních daní z tohoto zboží*“ (viz rovněž rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015 - 43).

Rovněž ani poslední námitka žalobce o zásahu do jeho základního práva vlastnit majetek garantovaného čl. 11 Listiny základních práv a svobod není důvodná, když se daňové orgány s touto námitkou zcela vyčerpávajícím způsobem vypořádaly. Zajišťovací příkazy byly dle názoru krajského soudu v souladu s daňovým řádem, kdy zákonodárce již při stanovení podmínek vydání tohoto prostředku zohlednil proporcionalitu zásahu do práv daňových subjektů, včetně práva vlastnit majetek. Vdané úpravě veřejný zájem spočívající v řádném plnění daňových povinností převážil nad intenzitou tohoto zásahu do uvedeného základního práva. Žalovaný tak zcela správně uzavřel, že nedošlo k porušení ust. čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když byly zajišťovací příkazy vydány v souladu s příslušnými právními předpisy, resp. i čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle kterého lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů proto krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto byla podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Náklady řízení:

O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, takže mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Úspěšný žalovaný se při jednání soudu práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. prosince 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová